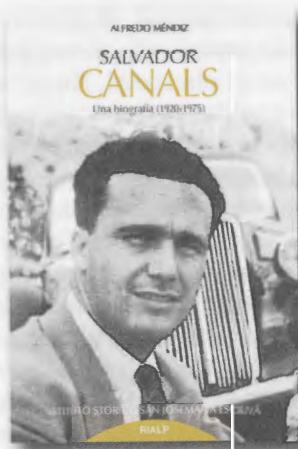

Salvador Canals. Una biografia (1920-1975)

Alfredo Méndiz

Rialp
Madrid, 2019
461 pàg.

Se'ns diu, en la presentació, que Salvador Canals no pertany als grans personatges biografiats que han canviat la història, fent coses fora del comú, però també s'hi afegeix que el biografiat ha viscut de prop successos significatius de la història de l'Església en el segle XX: la Cúria romana i la trajectòria jurídica de l'Opus Dei. En aquest sentit, sí que ha estat un testimoni privilegiat. Al llarg del llibre, es va agafant simpatia a la seva manera desimbolta i àgil d'afrontar els reptes abundants que va haver d'encarar.

El llibre està dividit en 4 parts que corresponen a les diferents

èpoques de la seva vida: *Babo* (1920-1942), *Civis Romanus* (1942-1948), *Don Salvatore* (1948-1960) i Monsenyor Canals (1960-1975).

L'autor destaca algunes qualitats de Salvador Canals seguint el fil de cadascuna d'aquestes èpoques de la seva vida. A la primera –*Babo*–, per exemple, es narra com va arribar a rebre la vocació a l'Opus Dei i, amb això, es pot considerar que l'anterior va ser com una preparació (de vegades, una mica curiosa, com ara el seu acostament previ als jesuïtes). Un cop rebuda la vocació, Babo assumeix amb convicció una dedicació plena a Déu amb totes les seves conseqüències. Un senyal d'això és la total identificació amb l'esperit de l'Opus Dei, de manera que el mateix any en què demana ser-hi admès ja desenvolupa tasques d'impartir formació als altres, i a més amb gran desimboltura.

L'any 1942, dos anys després de demanar l'admissió a l'Obra, sant Josepmaria l'envia a Roma juntament amb José Orlandis. És la segona etapa –*Civis Romanus*– en què es converteix en un italià més i, en concret, en un romà. Va arribar a dominar la llengua italiana amb gran perfecció; en aquests anys, realitza els seus estudis i coneix moltes persones, entre d'altres alguns membres de la Cúria romana. Crida l'atenció que les primeres vocacions a l'Opus Dei a Itàlia, vinguin a través d'ell.

Les altres dues parts corresponen a la seva vida de sacerdot. Primer, rebent encàrrecs de direcció de l'Obra a Itàlia per part de sant Josepmaria –*Don Salvatore* (1948-1960)–, i després com a auditor de la Rota Romana –*Monsenyor Canals* (1960-1975)–; a més, se'n destaca la col·laboració, en aquests anys, com a consultor i membre de diverses Congregacions de la Cúria romana.

Tenia dues passions: el cinema i el món editorial. Les seves publicacions donen fe de la importància que li concedeix al món de cinema, també des del punt de vista moral. Funda la revista *Studi cattolici*, que porta el subtítol de *Revista bimestral de Teologia pràctica*. Hi va publicar articles de caràcter espiritual, que més endavant aplegarà en el llibre titulat *Ascètica meditada*, i que serà un *best-seller* d'espiritualitat, amb més de 30 edicions només en castellà. Salvador Canals l'escriu en italià, i no és ell qui en fa la traducció al castellà.

La biografia es fa realment interessant; l'autor es mou bé pels difícils mons de la Cúria romana, i trava un relat que atrau i dona llum sobre assumptes no senzills de la vida de l'Església i de l'Opus Dei.

Encara que l'autor escriu al principi que no vol fer una hagiografia, hi ha elements que bé demanen una ulterior investigació de la Congregació de la Causa dels Sants per comprovar si monsenyor Salvador va viure les virtuts en

grau heroic i pot ser, així, portat als altars. Poden servir d'indici les paraules que en va dir sant Josepmaria l'endemà de la seva mort, i que es recullen al final del llibre:

«Un dels primers que jo vaig enviar per fer l'Opus Dei a Itàlia. Una ànima neta, una intel·ligència prodigiosa, doctor en Dret Civil per la Universitat de Madrid, llavors Universitat Central; doctor en Dret Canònic per la Universitat del Laterà; advocat rotal. Després, en temps de Joan XXIII, nomenat auditor de la Rota. Ha servit l'Església amb les seves virtuts, amb el seu talent, amb el seu esforç, amb el seu sacrifici, amb la seva alegria, amb aquest esperit de l'Opus Dei que és de servei. Jo hauria d'estar content de tenir-ne un més al Cel, cosa que bé ha de sovintejar, en una família tan nombrosa com la nostra. Però estic molt cansat, molt aclaparat. Ja em perdonareu i estareu contents de saber que tinc cor».

Un llibre, en definitiva, ple de vida, que llegiran amb profit els qui vulguin conèixer una mica més la vida de l'Església i de l'Opus Dei en aquesta època.

Joaquim González-Llanos